

Hiukan myöhässä, mutta eikö lasketa tämä vielä aprillipäiväksi. Onhan se jossain muualla vielä aprillipäivä, niin kuin esimerkiksi Ruotissa:) Monen lempipäivä vuodesta on jouluaatto, joillekin se on juhannus tai vappu, mutta harvalla päivä, jota odottaa pitkään ja muistelee vielä pidempään, on aprillipäivä. Kallelle aprillipäivä oli juuri se. Vaikka Kalle ei enää niin pieni ollut, oli liikanimeksi ajan saatossa juurtunut pikku-Kalle, enimmäkseen juuri lempipäivän vuoksi. Koko alkukevään hän suunnitteli mitä keksisi ja aprillipäivä oli se odotettu juhlanhetki. Tämä vuosi oli Kallelle jostain syystä varsin hankala. Aprillipilaideoita ei tupsahdellut päähän samalla tavalla kuin yleensä. Kallen pilahautomo tuotti aina niin paljon toinen toistaan häijympiä piloja, että toteutuskelpoisia ajanpuutteen vuoksi oli vain murto-osa. Kalle oli jo pitkään ajatellut aprillikalenteria, samanlaista kuin joulukalenteri, koko maaliskuun ajan joka päivä hän toteuttaisi yhden pienen pilan. Ideoiden puutteen vuoksi se jäi toteuttamatta tällä kertaa. Vaikka Kalle oli jo pitkällä teini-iässä, oli aprillipäivä kuitenkin hänen mieleensä. Jekkujen taso oli muuttunut vuosi vuodelta, mutta ikä toi myös jonkinlaisen vastuun ja myös inflaation hänen piloilleen. Moni arvasi joutuvansa huiputetuksi. Piti keksiä parempia piloja, mutta kaikki hyvät ideat oli jo käytetty. Kun aprillipäivä sitten tuli, oli Kalle hiukan huolissaan, hänellä oli hihassaan vain muutama pila. Kun hän tuli aamupala pöytään, hän odotti, että isä koittaisi huiputtaa häntä. Aamukahviaan hörppiessään isä sitten avasikin pelin. ”Kalle muuten. Kävin ostamassa uuden auton. Haluatko lähteä ajelulle? Voisin vähän opettaakin ajamista, kun kerran ensi keväänä saat ajokortin.”, isä sanoi. Kalle oli ymmällään ja murot meinasivat lentää takaisin kulhoon hänen suustaan. Oliko isä todella vajonnut noin alas? Suorastaan luokaton pila yritys. ”Hehheh, syöppä silliä”, Kalle vastasi. Isä alkoi heiluttelemaan autonavaimia sormellaan ja olihan ne eri merkkiset kuin aikaisemmin, sen pystyi erottamaan jopa pöydän toiselta puolelta. Ei Kalle uskonut vieläkään jatkoj vain aamutoimiaan. Kalle käveli koululle. Ensimmäinen tunti alkaisi yhdeksältä, kello oli varttia vaille. Hän istahti aulaan ja vähitellen pöytään alkoi tuttu kaveriporukka kerääntyä. Kalle oli tuttu aprillipilailija, lähes puoliammattilainen, sen tiesi pöydässä kaikki. Kun porukka oli kokonaisuudessaan kasassa, päätti Kalle avata aprillipäivänsä. ”Äijät. Tossa aamulla kun söin muroja, niin pierasin ja tuli vähän paskaa housuun.” Yleisö ei reagoinut, kaikki tajusivat sen pilaksi. ”Nojoojoo, aprillia”, Kalle myönsi. Pientä ihmettelyä noin lapsellinen ja heikkotasoinen pila aiheutti, mutta ei se täysin tavatonkaan ollut. ”Mulla ei ollu housuja”, Kalle lisäsi ja pudotti punchlinen. Alkoi tirksuminen ja naurun pidättäminen. Viereisestä pöydästä nousi ihmetteleviä katseita. Toisen oppitunnin jälkeen hän tapasi rehtorin käytävällä ja ehdotti aprillipilaa tälle. Rehtori, mukava nainen kun oli, lähti mukaan juoneen ilomieliin. Muutaman minuutin kuluttua koulun kaiuttimista kantautuikin kuulutus. ”Huomio, oppilaat. Kolmannesta kerroksesta on löytynyt viidenkymmenen euron seteli, sen voi hakea rehtorin kansliasta tuntomerkkejä vastaan. Ruokalan pöydissä alkoi kuhina ja monissa se ymmärrettiin pilaksi, joissain jopa tajuttiin siirtää katse Kalleen, joka myhäili pöydässään ystäviensä kanssa. Joku älysi, että onhan kaikki viidenkymmeneneuron setelit samanlaisia. Muutama lähtikin pöydistään, kuitenkin liikaa huomiota herättämättä. Päästyään rehtorin kanslian luokse, oli oveen kiinnitetty lappu: Aprillia:). Viimeisellä tunnilla Kalle oli valmistelemassa jalkapallojoukkueelleen pilaa, siihen hän tarvitsi kuitenkin ystävänsä, Villen, apua, joka myös pelasi samassa joukkueessa. Kallen puhelin kilahti. Lähettäjä oli Kaisa, tyttö, jonka kanssa he olivat tapailleet nyt muutaman kuukauden. Kalle nosti katseensa ja katsoi toisella puolella luokkaa istuvaa naisen alkua suoraan tämän valloittaviin silmiin. Kaisalla oli kasvoillaan omituinen ilme. Sitten hän avasi viestin: ”Meidän täytyy jutella tänään”. Vaikka Kallen seurusteluhistoria ei ollut varsin kattava, hän tiesi, ettei tuon tyyppinen viesti voinut tarkoittaa muuta kuin harmia. Kalle koitti miettiä mitä oli tehnyt väärin, josta Kaisa olisi voinut

pahoittaa mielensä. Hän ei kyennyt keksimään mitään. "Mulla on harkat koulun jälkeen, tuun illalla teille", Kalle vastasi. Sen jälkeen he keskittyivät Villen kanssa jekuttamaan joukkuettaan. Koska Kallen lähettämänä pila olisi ollut liian ilmiselvä, oli Villen apu välttämätöntä. Kun Ville oli vielä joukkueen kapteeni, toi se pilaan uskottavuutta. Hän oli vaihtanut puhelimesaan Kallen nimeksi "Valmentaja Jaakko Koskinen" ja Kalle lähetti hänelle viestin: "Moi, ilmoitatko muille pelaajille, että harjoitusaika on muuttunut tänään. Uusi harjoitusaika on 15.15 eikä 16.45 kuten aikataulussa lukee. Toivottavasti ilmoitus tavoittaa kaikki ajoissa.". Tämän jälkeen Ville otti viestistä kuvankaappauksen, jossa näkyi selvästi viestin lähettäjän olevan valmentaja, ja pisti kuvankaappauksen joukkueen ryhmäkeskusteluun. Perään hän pisti viestin: "HUOM! KIIREELLISTÄ! PÄÄSEEKÖ KAIKKI?" Kalle lähetti tekstiviestin isälleen tiedustellen pystyikö tämä viemään hänet ja Villen jalkapalloharjoituksiin. Isältä tuli vastaus saman tien, että kyllä pystyi. Kalle kävi ostamassa koulun kioskista eväsleivän sekä rahkan ja he istuutuivat aulaan odottamaan. Kun Kallen puhelin tärähti ja lähettäjä oli hänen isänsä, he tiesivät, että heidän kyytinsä oli tullut. Suureksi tyrmistyksekseen Kalle huomasi, että isällä todentotta oli allaan tuliterä Honda. Häntä oli huiputettu. Isä oli naamioinut tosiasian pilaksi, kaksoishuijaus. Ovelaa. Well played daddy, well played. Kun Kalle ja Ville saapuivat pukuhuoneeseen, saivat he jääkylmän tynnyrillisen vettä niskaansa. Hyvässä hengessä tietenkin ja kaikilla oli hymy huulilla. Joukkuekaverit olivat tulleet puoltatoista tuntia liian aikaisin, ja kun pila oli selvinnyt, oli se aluksi korvennut, mutta sitten muuttunut huvittuneisuudeksi. Kun valmentaja kuuli pilasta, hän repesi nauramaan ja piti sitä todella kekseliäänä. Valmentaja piti pilasta myös varsinkin siksi, että tuollaiset tempaukset parantavat joukkuehenkeä. Iltapäivän harjoitukset olivat kohtalaisen rankat. Kotiin päästyään Kallen jaloissa tuntui ja ruoka maistui. Yhtäkkiä mieleen juolahti Kaisa ja jonkinlainen huolenpoikanen nousi Kallella pintaan. Tiedottomuus jyräsi Kallen tajuntaa. Hän otti polkupyörän alleen ja lähetti matkalta viestin: "tulossa". Alkuillan kaunis valonkajastus oli jo muuttunut pimeyteen. Ilmakin oli jo viilennyt, mutta kylmä ei varsinaisesti kuitenkaan ollut. Jossain tienvarressa oli vielä puoliksi sulaneita lumikasoja, mutta enimmäkseen kävelykatuja peitti lumen sijasta hiekoitushiekka. Kaisa asui kauniissa omakotitalossa, mukavalla alueella. Pyöräilymatka oli noin kymmenisen minuuttia. Kaisa astui ulos samalla hetkellä, kun Kalle oli lukitsemassa pyöräänsä, hän oli nähnyt Kallen tulon ikkunasta. Kaisa astui ulos villaisessa neuleessaan ja kietoi sen tiukemmin päälleen. Huhtikuun alun ilta oli vielä kalsea. "No, mitä sulla oli", Kalle aloitti. "Mmm... entiiä miten tää pitäis sanoo", Kaisa änkytti "Sano nyt vaan" "Mä oon raskaana" Se tuli kuin salama kirkaalta taivaalta, jotain, mitä Kalle ei osannut odottaa alkuunkaan. Historian tunnilla oli käyty läpi Pearl Harborin iskua, tältä se varmaan USasta tuntui, mietti Kalle. Hän ei saanut sanaakaan suustaan. "Ollaan kaks kertaa oltu sängyssä ja nyt se on paksuna", Kallen päässä jyskytti. Kalle ei sanonut sanaakaan, otti pyöränsä ja lähti polkemaan kotia kohti minkä jaloistaan pääsi. Kaisa oli kuin halolla päähän lyöty. Hän muodosti huulillaan sanan, joka jäi keväiseen tuulen kahinaan. "Aprillia".